

z 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z., neboť platnost jeho byla vládním nařízením z 9. prosince 1919 čís. 652 sb. z. a n. odsunuta (rozh. čís. 8279 sb. n. s.). Odvolací soud posoudil tudíž věc v podstatě správně uznáv, že žalovaná pojišťovna nebyla povinna k náhradě, ježto premie nebyla včas zaplacená.

Čís. 14221.

Byla-li navržena exekuce jen na mzdu, nelze do mzdy beze všeho čítati i diety, vyplácené povinnému, pracuje-li jinde, mimo smlouvenou odměnu za práci.

(Rozh. ze dne 2. března 1935, Rv I 630/33.)

Žalobce domáhá se na žalované poddlužnici firmě »K.« v P. zaplacení 2.367 Kč tvrdě, že mu byla povolena usnesením okresního soudu ve S. ze dne 10. listopadu 1928 proti dlužníku Janu V-ovi exekuce zabavením a přikázáním $\frac{1}{3}$ platu, který Jan V. pobíral u žalované firmy, že však žalovaná neřídila se přesně příkazním usnesením a neodváděla žalobci $\frac{1}{3}$ mzdy Jana V-a. Pohledávka žalobcova byla by bývala úplně zapravena, kdyby žalovaná dlužníku řádně vždy jednu třetinu mzdy byla strhla. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, p r v ý s o u d mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Jan V. měl kromě platu smluvně ujednaný diety 50 Kč denně za dny, kdy pracoval na montážích mimo P., a na montážích těch dlel většinou času. Průměrně činil jeho příjem na těchto dietách 800 Kč měsíčně. Po názoru soudu také tato částka 800 Kč měsíčně podléhala exekuci a zabavení, neboť exekuce byla povolena na mzdu V-u vůbec a do té zřejmě podle § 1 zák. čís. 314/20 sb. z. a n. spadá také částka, kterou Jan V. jako část své mzdy na dietách bral. Zvyšuje se tedy kvota, kterou žalovaná jako zabavenou $\frac{1}{3}$ měla Janu V-ovi strhovati měsíčně z platu, o třetinu z uvedených 800 Kč. Když tedy žalovaná příkazem soudním se neřídila, nehledíc k dietám, ručí žalobci za zaplacení to sama a bylo ji proto uznati povinnou k zaplacení zažalovaného zbytku.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalované zrušil rozsudky nižších soudů a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Dovolání žalované jest oprávněno, pokud brojí proti právnímu názoru odvolacího soudu, že také diety vyplácené V-ovi, který skoro stále byl na cestách, tehdy když pracoval mimo své obvyklé působíště, se měly připočísti ke mzdě a i z nich že se měla třetina odváděti vymáhajícím věřitelům. Žalobce výslovně navrhl jen povolení exekuce na mzdu a tedy na určitý druh služebních platů v § 1 zákona z 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona z 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a

n. výslovně uvedených. Ke mzdě nelze však beze všeho čítati diety, jež má zaměstnanec, pracuje-li jinde, kromě smluvené odměny za práci. V těchto dietách bývá totiž ne-li výlučně, tedy aspoň z valné části obsažena i náhrada výloh vzniklých výkonem práce mimo obvyklá působišť a tedy nikoli úplata za práci, která jediné se jeví býti mzdou. Při výpočtu exekuci podrobené třetiny mzdy nemělo se proto počítati s dietami, při jejichž započtení do mzdy by ovšem mohla býti pohledávka žalobkyně zcela zaplacená. Důsledkem toho bude třeba vyšetřiti, kolik od doručení platebního příkazu žalovanému až do skončení služebního poměru V. mzda V. činila a to ať zadrželá ať běžná (sb. n. s. 8761) bez ohledu na diety, zda zejména za měsíc prosinec 1928 byla již mzda V-ovi před zabavením aspoň částečně vyplacena, či byla-li celá mzda bez diet za prosinec postižena exekucí. Teprve pak bude možno vypočítati, co se mělo z třetiny mzdy bez diet vyplatiti žalobci. Poněvadž k zjištění těchto okolností bude potřebí jednání v první stolici, musely podle § 511 c. ř. s. býti zrušeny rozsudky obou nižších stolic.

Čís. 14222.

Právo srážky podle § 68 (2) zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 Sb. z. a n. přísluší zaměstnavateli jen za předpokladů, že pojistné premie řádně a včas plní a uplatní své právo ke srážce nejdéle ve lhůtě tří měsíců ode dne splatnosti měsíční premie, uvedené v § 68 odst. 3 cit. zák. Lhůta ta je lhůtou preklusivní, nikoliv promlčecí.

Prošla-li tato lhůta marně, jest tím nárok zaměstnavatelův na srážku ztracen. Úmluva, kterou zaměstnanec projevil souhlas se srážkou polovice d o d a t e č n ě předepsaného pojistného, ač právo zaměstnavatelovo ke srážce zaniklo, přičí se ustanovení § 11 čís. 26/29 Sb. z. a n., a je nepřipustná a absolutně neplatná.

(Rozh. ze dne 2. března 1935, Rv I 1750/33.)

Žalobkyně vstoupila do služeb žalovaného dne 1. května 1926. Žalovaný ji však nepřihlásil tímto dnem k pensijnímu pojištění, nýbrž učinil tak až v roce 1929. Platebním výměrem pensijního ústavu v P. ze dne 14. srpna 1929 byly mu pak dodatečně předepsány pojistné premie za dobu od 1. května 1926 do 31. prosince 1928 ve výši 2.880 Kč. Žalobkyně domáhá se na žalovaném zaplacení polovice těchto předepsaných pojistných premií, t. j. 1.440 Kč, tvrdíc, že k návrhu žalovaného svolila k tomu, by jí obnos ten byl z jejího platu sražen a že tak učinila, obávajíc se ztráty místa a jsouc v mylném domnění, že žalovaný byl oprávněn k dodatečným srážkám na pojistné premie z jejího platu. N i ž š i s o u d y žalobě nevyhověly.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalobkyně změnil rozsudky nižších soudů a uznal podle žaloby.